

VISTA

L'home de les lletres

JOAN VALL I CLARA - CONSELLER DELEGAT D'EL PUNT AVUI

CONSELLER DELEGAT D'EL PUNT AVUI - 2 abril 2016 2.00 h

En Joan ha estat un home de principis i de paraula, aspre en el tracte quotidià i eixut en l'externalització de les emocions. Hi he treballat 30 anys i durant 25 he estat el seu home de confiança al projecte periodístic d'El Punt, que era per a tots dos una opció de vida. "Ja us ho discutireu els Joans", acostumava a dir el seu germà Jordi quan els parers no coincidien i les paraules s'enfilaven, que no va ser poques vegades. No cauré en la vulgaritat panegírica de qui combrega el mort i diu "Li dec tot el que sóc". Em renyaria, encara ara. Des d'on és. Però és evident que em va fer una confiança desmesurada, que vàrem compartir devoció per aquest projecte i que, fidel als seus principis i a la seva paraula, em va destituir quan va considerar que tocava un canvi de cicle. Em va destituir i em va encarregar una nova feina, de més confiança encara: que li busqués un substitut. Tres mesos després signava la venda del seu paquet d'accions a en Joaquim Vidal i Perpinyà, actual president del Consell d'Administració de l'empresa editora.

Hem pogut fer el periodisme independent que hem fet perquè en Joan el volia així.

El vaig conèixer a començaments de setembre de 1981, en un dinar amb Pep Collelldemont al Saratoga, un dels restaurants bombolla de la Girona premichelin. Buscaven un redactor i jo era el candidat que en Pep li proposava. Feia un any que havia tornat del servei militar a Rota (Cadis) i compaginava els estudis de Periodisme a la UAB amb la corresponsalia de Calonge i Platja d'Aro per a Punt Diari; la temporada d'estiu i la de Nadal als Magatzems Vall; i els caps de setmana al Mas Molla de Calonge. El dinar va ser un autèntic interrogatori de tercer grau que només vaig aguantar amb estoïcisme perquè per a mi la perspectiva d'una feina fixa en el periodisme era tocar el cel. "Ets un bon corresponsal", va dir cap al final. "I no sé per què en Pep em porta un corresponsal quan necessitem un redactor, però com que és amb ell que has de treballar, ja pots començar." Vaig respirar i les cames em van tremolar, però ell no havia acabat. "En Pep ja sap que si no funcionas seràs al carrer en dos dies i haurem perdut un bon corresponsal."

La segona entrevista amb en Joan, aquesta vegada amb en Jordi Bosch, va ser poc després de les municipals de 1983. La veritat és que jo era un pèl destraler i que trepitjava ulls de poll amb certa facilitat a gent que no hi estava acostumada; i això va provocar continuats maldecaps a en Pius i a en Pep, directors de l'època. Més d'un que es creia amb poder (social, polític i/o econòmic) havia fet arribar queixes a l'empresa, a demanar el meu cap i a proposar contraprestacions. Ara sé (tinc l'informe des de fa anys) que algú amb pes a l'empresa va defensar per escrit que jo havia de sortir i que les contraprestacions eren de bon estudiar.

De tot el que s'havia cuit als despatxos per culpa dels meus textos no en vaig saber res fins al cap dels anys i aquell dia, d'aquella segona entrevista, vaig sortir content com un pèsol del despatx perquè els dos germans Bosch m'havien cridat per dir-me que m'apujaven el sou. Conflictiu per a l'empresa no vaig deixar de ser-ho (sobretot durant els anys que feia columna diària) i l'hemeroteca deixa molt clara la relació que hi ha entre pressions que en Joan Bosch rebia i decisions que m'afectaven: cap de secció, redactor en cap, cap de la redacció, director (1989), director editorial, director general i vicepresident.

En cap d'aquests canvis, en cap d'aquests nomenaments, vaig tornar a sentir-li dir a en Joan el de la primera entrevista: "Ets un bon corresponsal." Mai cap adjectiu. Sempre endavant. I tantes discussions sobre el projecte com vulgueu. Segurament la definició més clara de la nostra relació de tants anys la trobaríem en una cita d'en Jordi Bosch. "Tan senyalar és un Joan com l'altre."

Però no explicava aquestes anècdotes personals per descriure la meua relació amb en Joan Bosch. Les explicava per centrar el valor i la dimensió real de la feina d'en Joan en el que avui és El Punt Avui, el tercer diari de Catalunya. Seria altament injust que només quedés la visió de l'home d'empresa. És cert que al començament en Joan va ser l'home dels números perquè el projecte estava fallit econòmicament. Però amb perspectiva històrica en Joan Bosch és també l'home de les lletres.

Deia dijous el president Puigdemont que se sent orgullós dels fonaments de ferro colat amb què es va bastir aquella redacció. I és a això al que em refereixo quan dic que en Joan Bosch també va ser l'home de les lletres i no només el dels números. La visió d'en Joan com a empresari, com a pagano, com a mecenes... no s'ajusta a la realitat.

Sobre uns fonaments de ferro colat hi va aixecar un mur de protecció a aquells cadells de periodistes que haurien estat devorats en dos dies pels poders econòmics, polítics i socials. Hem pogut fer el periodisme independent que hem fet perquè en Joan el volia així. Perquè no va cedir a les pressions, perquè se les va passar ell i no les va traspasar als periodistes, perquè no va agafar les contraprestacions. Aquesta redacció ha treballat sempre amb la màxima llibertat i sense llibertat no hi ha lletres. Sense llibertat no hi ha periodisme.

Ara farà 35 anys d'aquella primera entrevista al Saratoga. La notícia de la mort d'en Joan m'ha agafat al diari, dedicat als números i protegint les lletres com vaig aprendre d'ell.

Descansa en pau, Joan.

Publicat a:

El Punt Avui. Comarques Gironines02-04-2016Pàgina 9

El Punt Avui. Barcelona02-04-2016Pàgina 19

El Punt Avui. Camp i Ebre02-04-2016Pàgina 19

El Punt Avui. Lleida02-04-2016Pàgina 19

El Punt Avui. Maresme02-04-2016Pàgina 19

El Punt Avui. Catalunya Central02-04-2016Pàgina 19

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/954906-lhome-de-les-lletres.html>